

ANNEX

[← tornar](#)

Mirades [Fotografia]

Arquitectures. blanc i negra a Brasilia | Hamburg | ...nuse

Rostres. un dia pel terrat | multiètnic a la Chapada | una família més

Vivències. vida universitària | al natural

Atmosferes [Relat]

Llums del Nord. Stocolm des de Copenhague.

el Negatiu del construït. L'Ihtaca

Les cartes sempre són més romàntiques que un whatsapp. Experiències a 7.000km de distància.

Dicen que en Bahía todos los días es Carnaval. Una lectura de Brasil personificada.

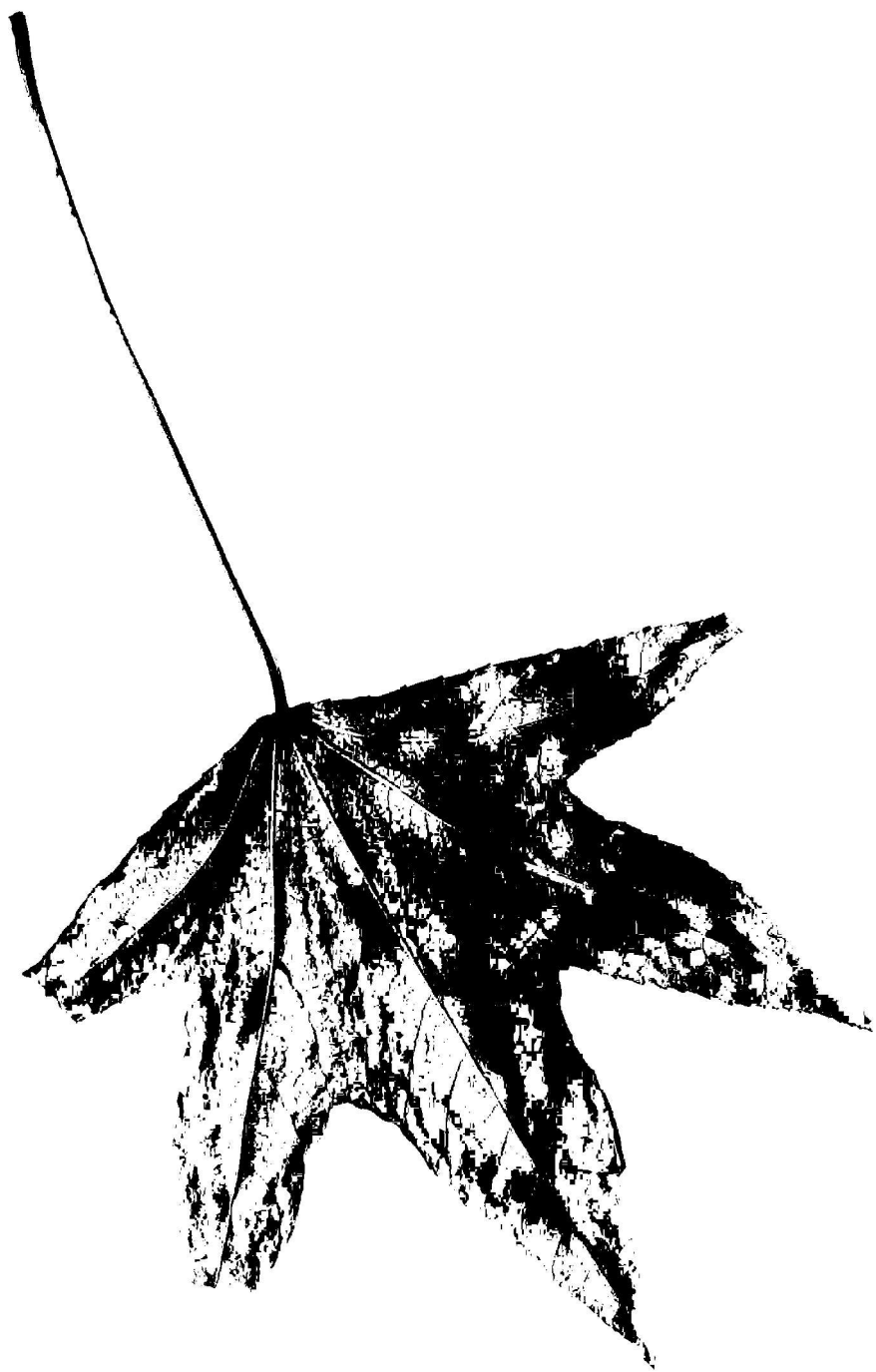

Arquitectures. blanc i negra a Brasilia | Hamburg | ...nuse

Rostres. un dia pel terrat | multiètnic a la Chapada | una família més

Vivències. vida universitària | al natural

MIRADES

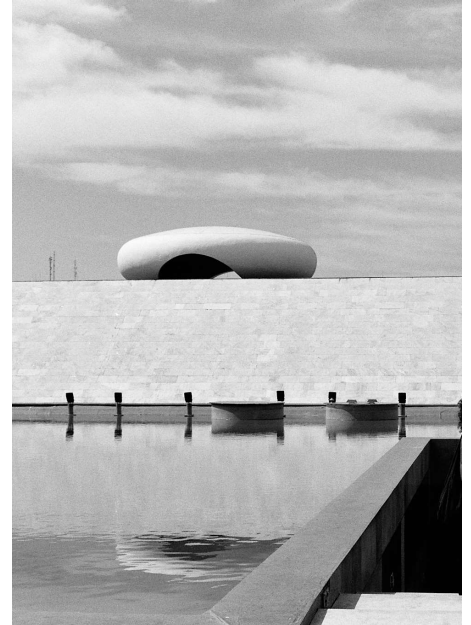
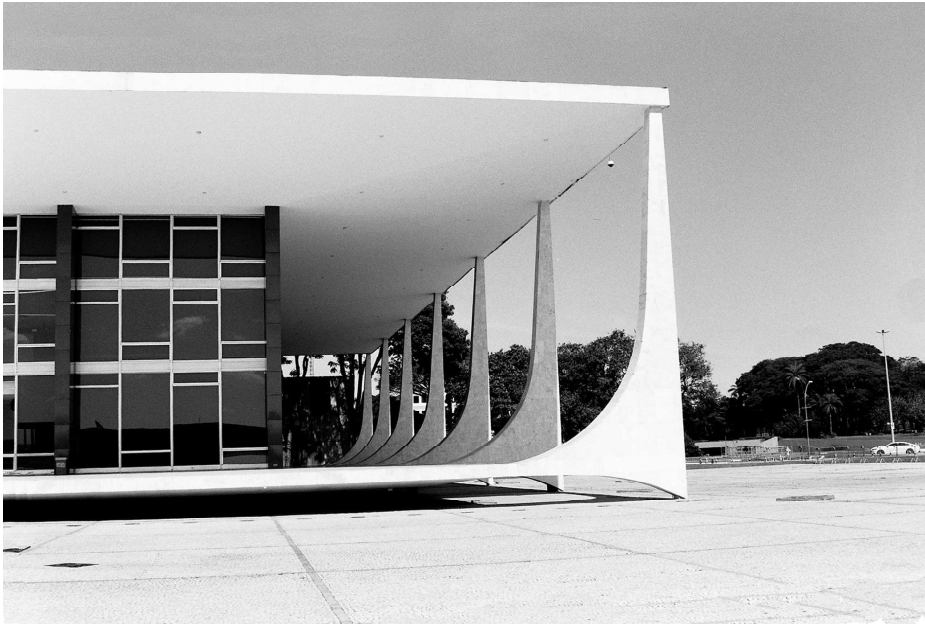
f o t o g r a f i a

Arquitectures de Textures

ARQUITECTURA I FOTOGRAFIA A PARTIR DEL CARRET ANALOGIC AEIXO MONUMENTAL DA CIDADE DE BRASILIA
JULIOL del 2018

blanc i negre a Brasília - Oscar Niemeyer

*La fotografía es documento
y ficción, riguroso registro
de la realidad e intencionado
relato de la historia.*

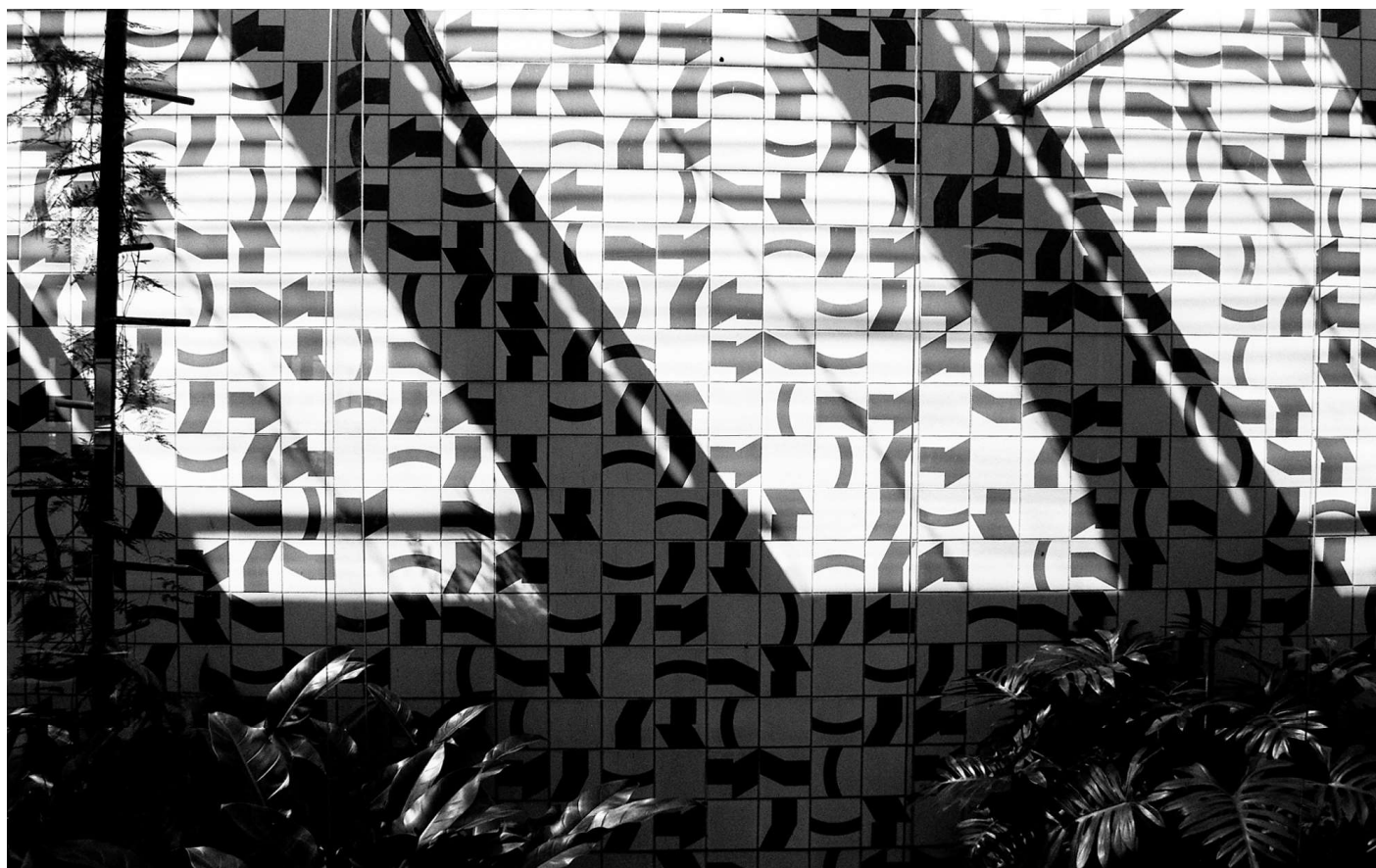
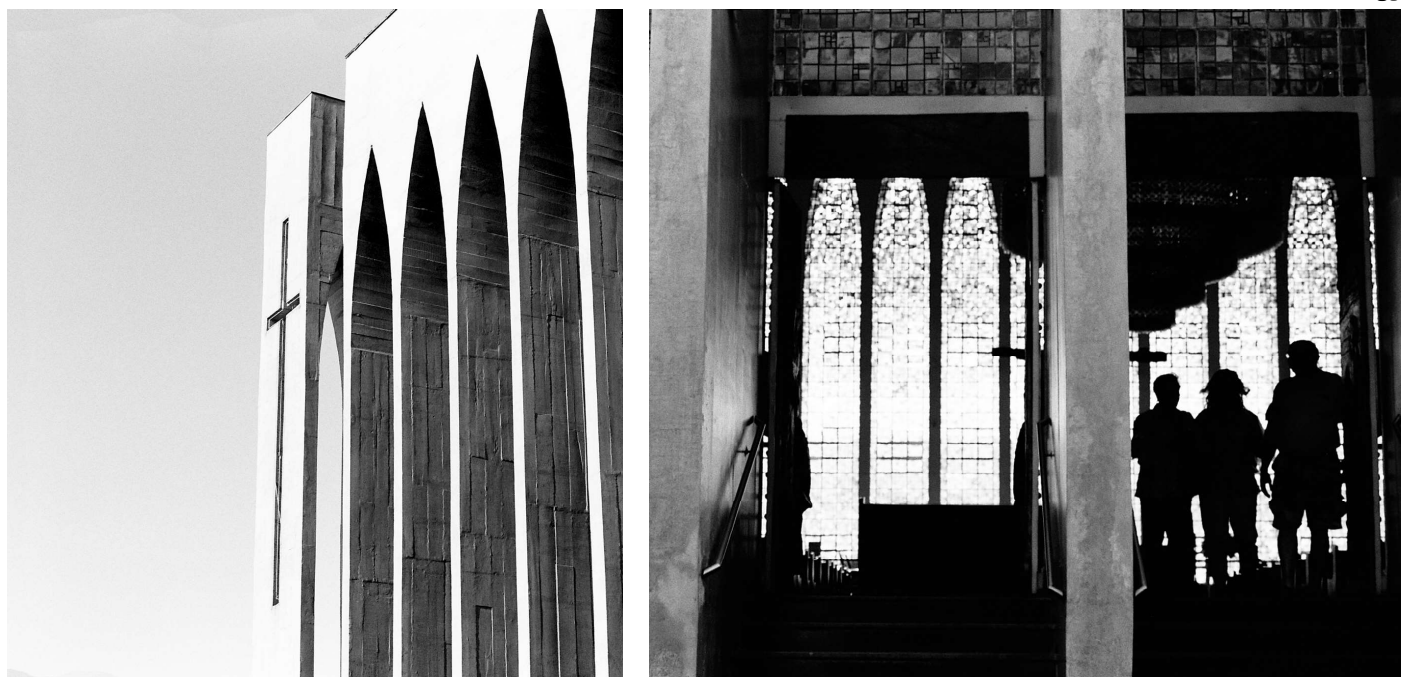
Ways of Seeing

- L. Fernández-Galiano

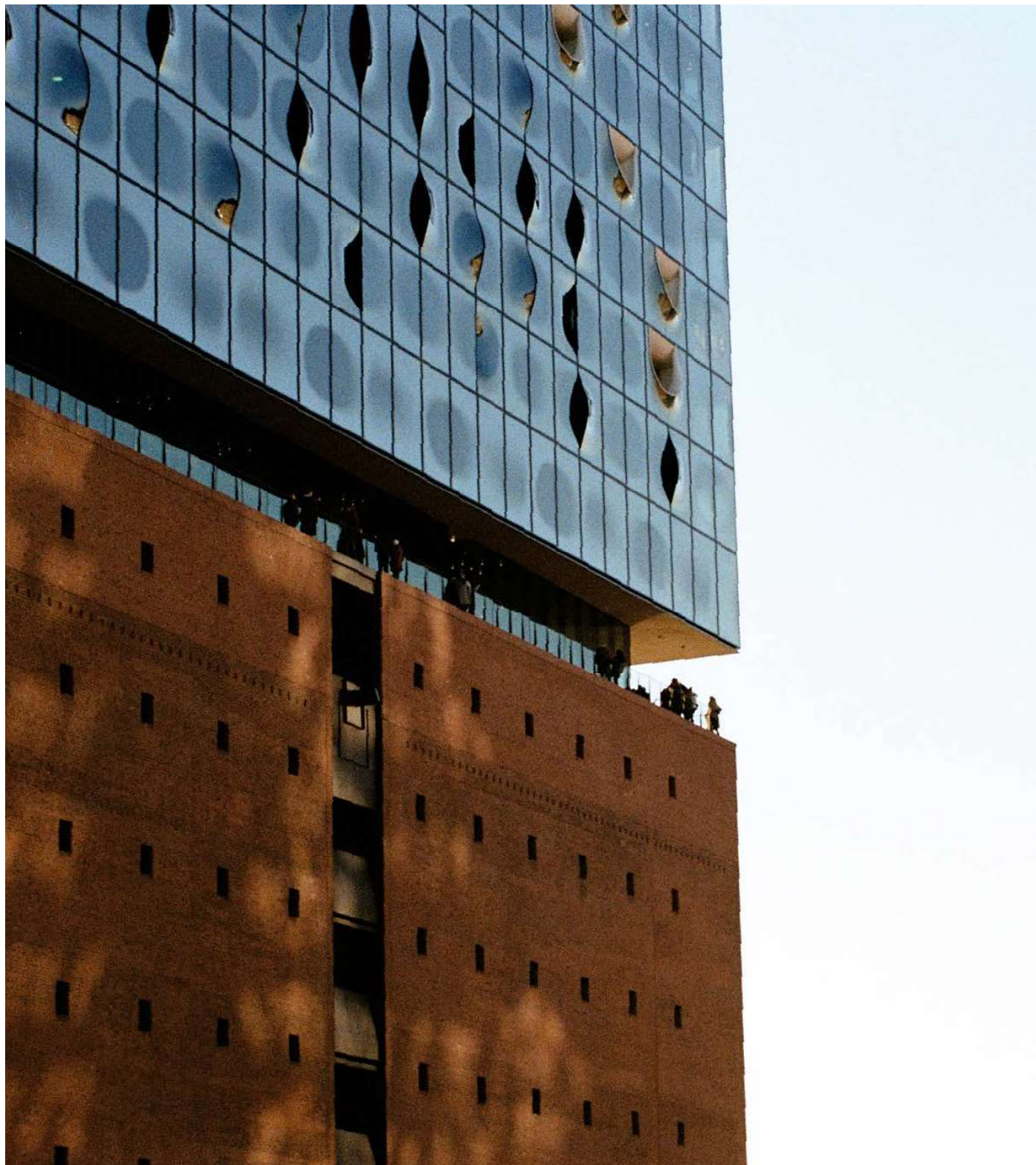
Arquitectures
de Textures

blanc i negre a Brasília - Oscar Niemeyer
JULIOL del 2018

OCTUBRE del 2018 *MAGNIFICA REHABILITACIÓ, CONTRAST DE COLOR I PLASTICITAT. TRACTAMENT EXQUISIT DEL DETALL I L'ESTÈTICA*

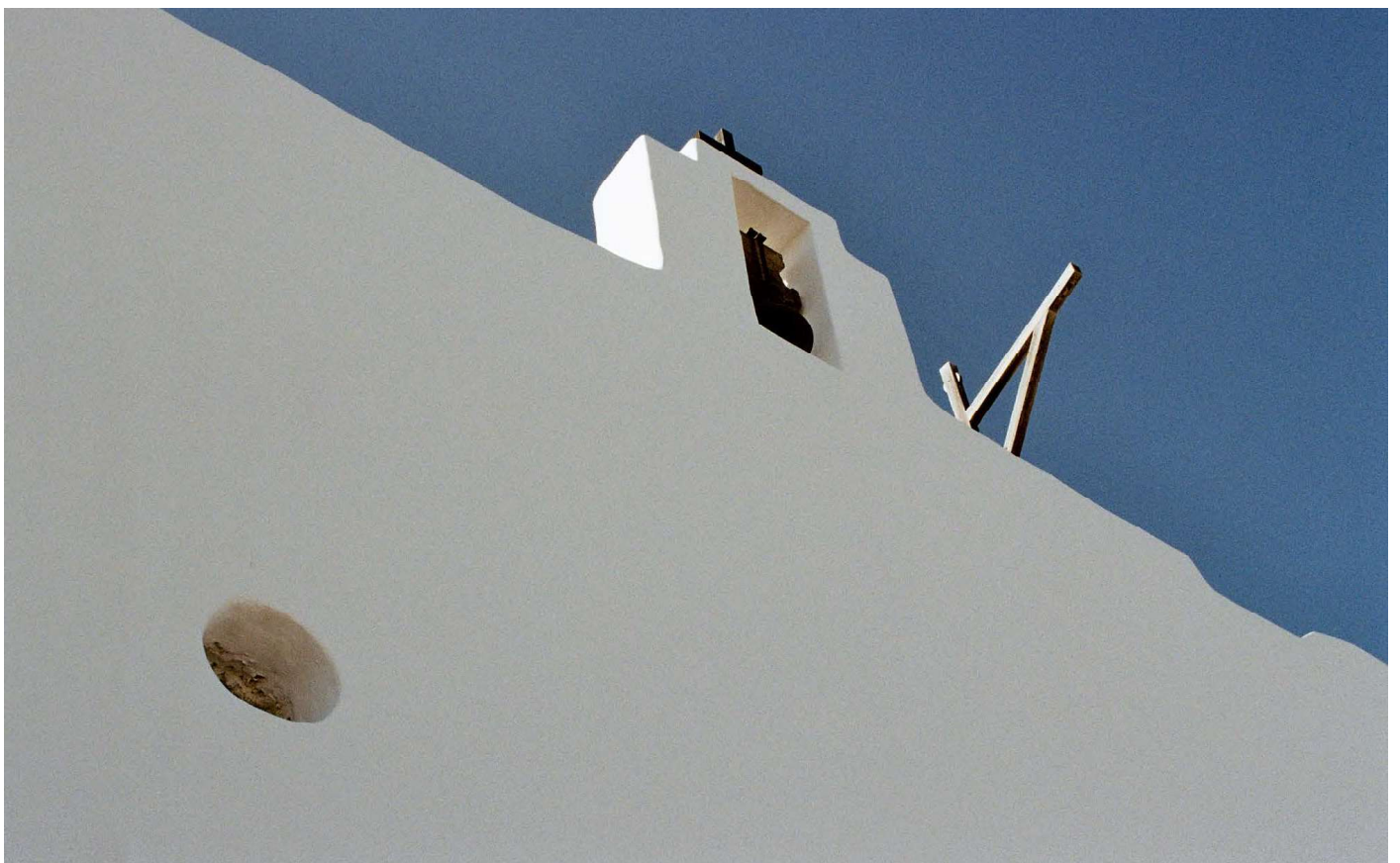

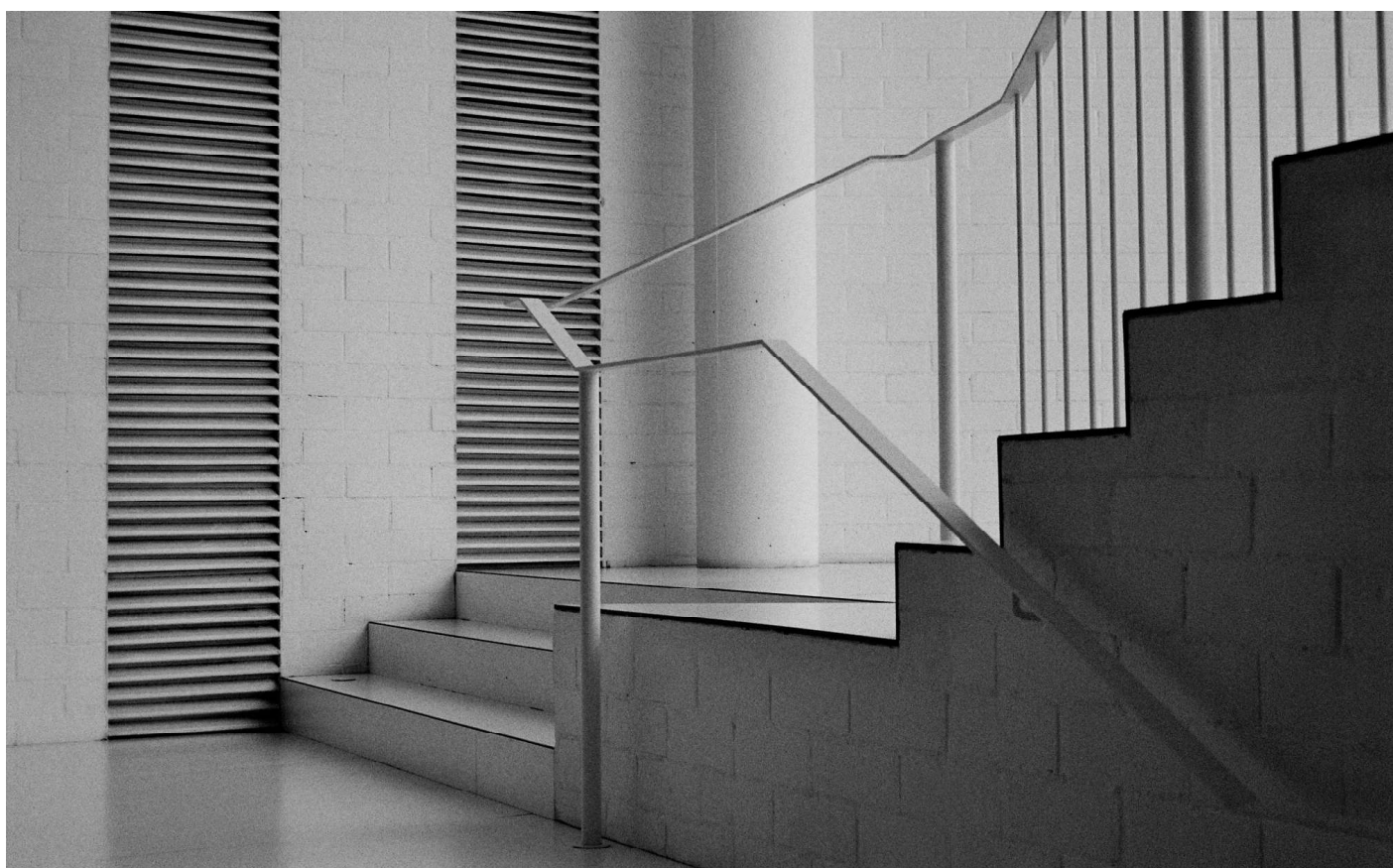
Arquitectures de Textures

ARQUITECTURES BLANQUES AMB OLOR DE SALT. PULCRITUD DEL PLA I ARTESANIA DE LA CALÇ I EL MARES. LES ILLES I EL BLANC.

blanc a Formentera - Elias Toerres, Esglesia de Sant Francesc Xavier
MAIG del 2019

ABRIL del 2019 LLUM, TEXTURA,
BUIT I PLE.
ELS ELEMENTS EXPO-
SATS I SINCERITAT
CONSTRUCTIVA.

Rostres

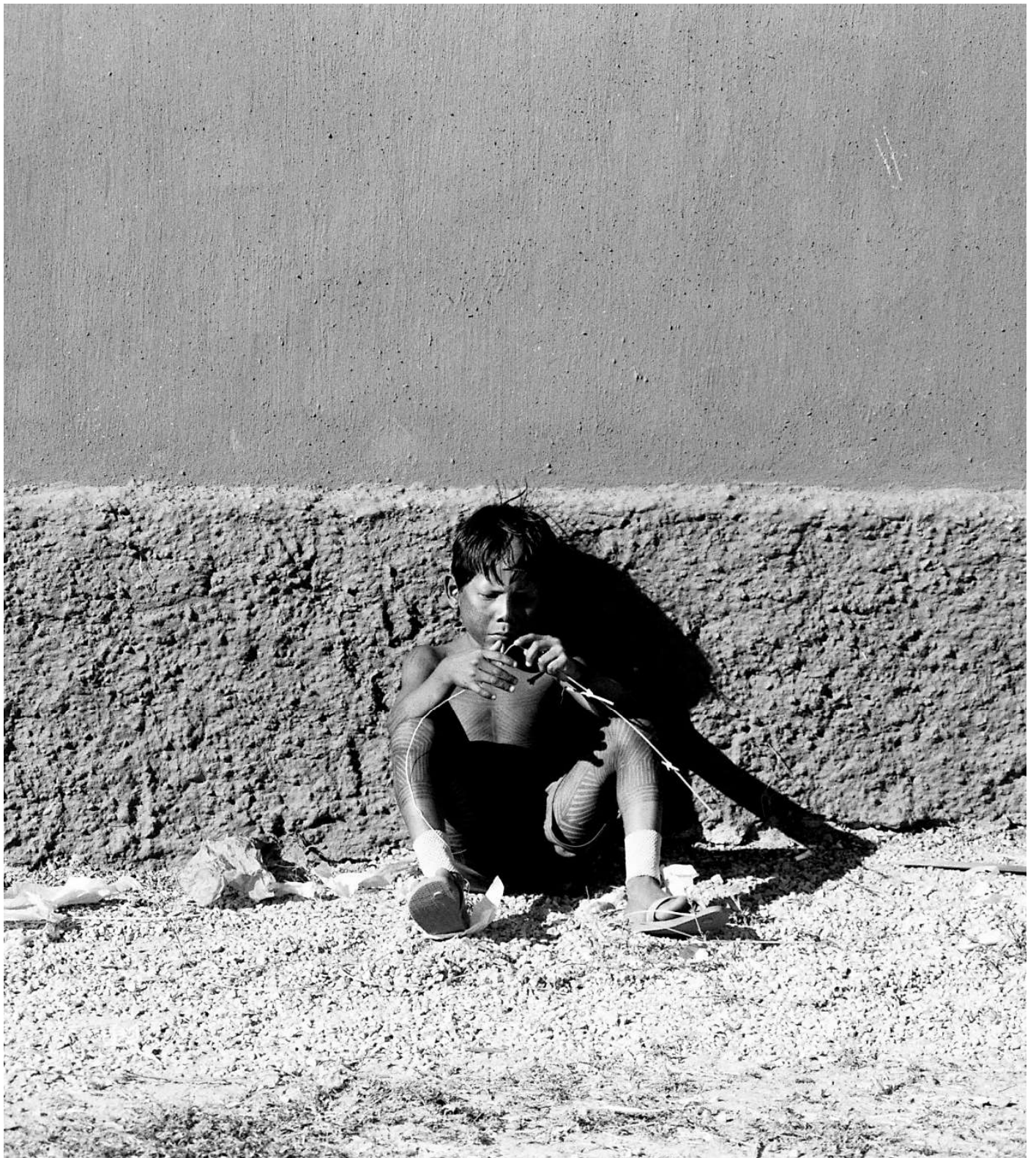
E l l s

LA FOTOGRAFIA ARQUITECTÒNICA ÉS PAUSADA, LENTA, REFLEXIVA. AMB ELLS PERÒ, ES FUGAÇ I POTENT. UNA EMOCIÓ QUE PASSA I COLPEIX.

JULIOL del 2018
blanc i negre a Chapada dos Biadeiros, Brasília | Fira multietnèica

*CAPTURAR UN MO-
MENT, DISCRETAMENT,
SENSE PERTORBAR-LO.*

Vivències

Brasil

ERASMUS A BRASIL -
DESCOBRIMENT DE LA
FOTOGRAFIA ANALOGI-
CA I EL MOVIMENT DE
LES PERSONES.

os cores de Pelourinho - Salvador de Bahia

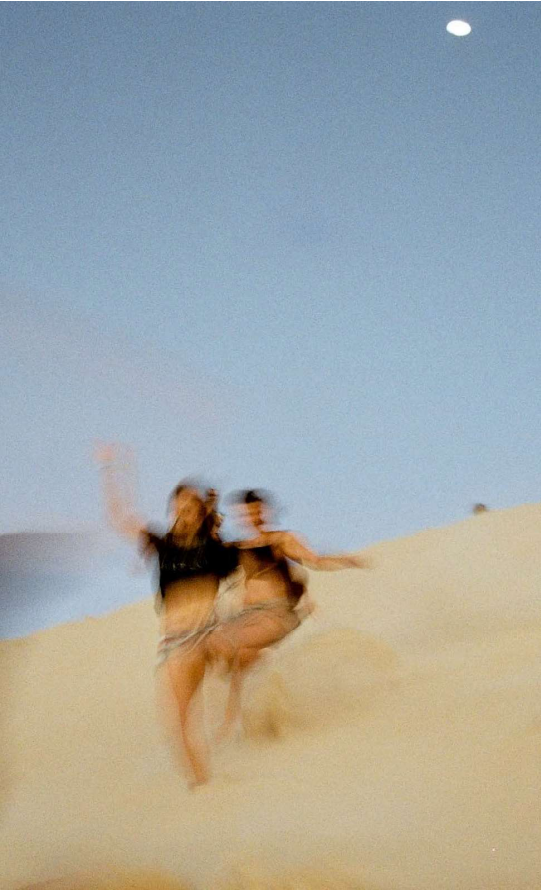

e assim mesmo os de Rio de Janeiro

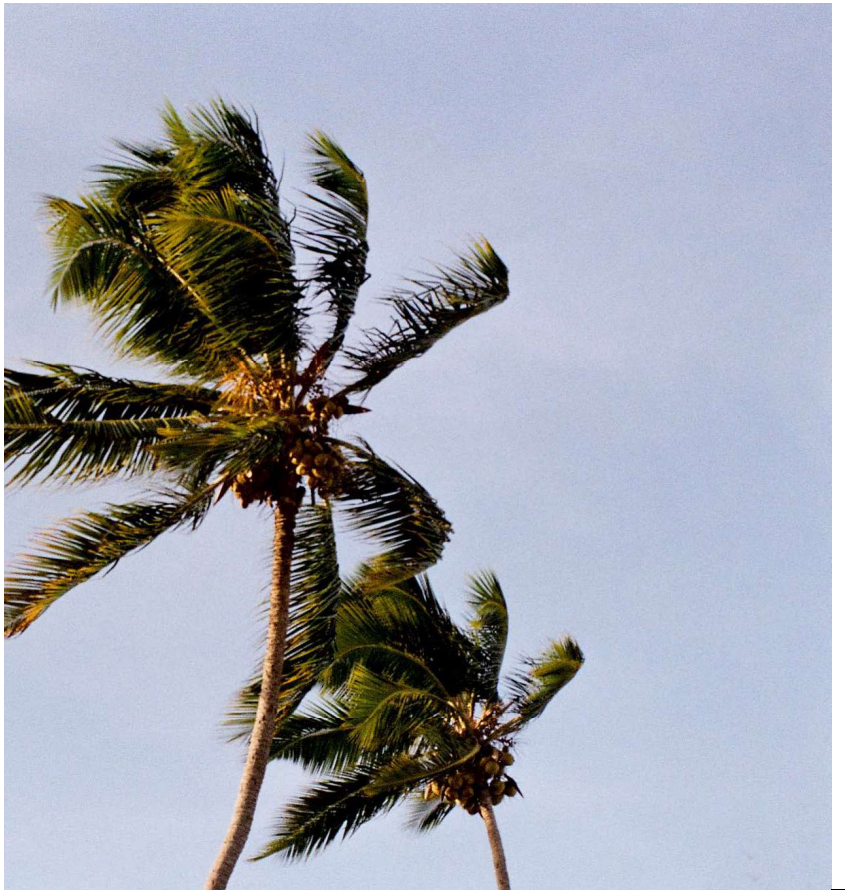
ABRIL del 2018

**SÓN GENT DE GENT
AMB COLORS, PERÒ,
VERD, GROC I BLAU ÉS
BRASIL**

AGOST del 2018 *com una segona família . NYC - Jericoacoara*

MAIG del 2018 *em caro pelo norte - Pipa*

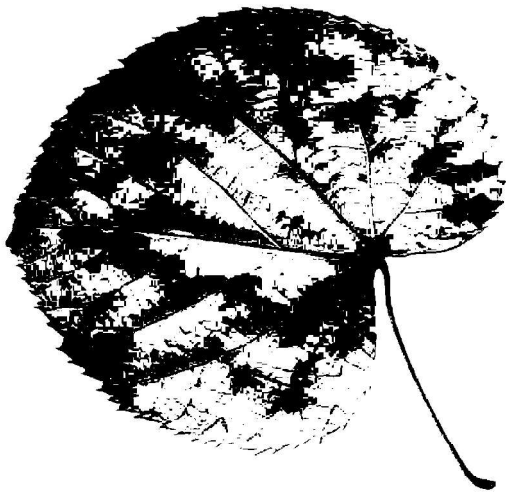

Llums del Nord. Stocolm des de Copenhague.

el Negatiu del construït. L'Ihtaca

Les cartes sempre són més romàntiques que un whatsapp. Experiències a 7.000km de distància.

Dicen que en Bahía todos los días es Carnaval. Una lectura de Brasil personificada.

ATMOSFERES
r e l a t s

Publicat en Anòmin a VISIONS COMPARTIDES

al llibre de arquitectura literaria incitaiva de RUSC

[Narrativa]

14 MARÇ 2017

Sóc a Copenhague, passant més fred del que m'esperava i recordant, amb el vent de front i l'olor a salnitre del port, el viatge a Estocolm. Aquí, al Nord, la llum es sent diferent. És fosc i fa fred, però la llum és càlida, mínima i cuidada, és quasi fràgil i delicada. Em recorda a l'emesa per les flames de la xemeneia a la muntanya, escalfant la pell que banya. A l'hivern d'Estocolm la natural només il·lumina durant sis hores, en canvi, a l'estiu en són divuit. Tot i així, en els dos casos el Sol es deixa veure poc. S'hi han sensibilitzat diferent.

A Barcelona, la pluja és l'excepció i el sol és la norma, insistent i dur. Tenim la necessitat que la llum artificial simuli la incidència dels rajos solars, intensa i cegadora, la necessitem per veure-ho tot massa bé i entendre tot el que ens volta. Per sentir-nos segurs i coneixedors de l'entorn, ens perdem la subtilesa del joc penombra/llum, aconseguint espais diferents als que tenies inicialment. I així, tota llum suma i existeix, no s'emmirallen.

I el meu moment arriba; comença quan la ciutat s'encén. La gent es refugia a casa i hi viu la seva vida aliena al que s'han transformat; un aparador discret, tímid. Llavors és quan la ciutat xiuxiueja secrets i descobreix espais que pensaves haver viscut. La màgia està a tot arreu, a les cantonades que prometen nous carrers, als bancs que permeten observar el pas del temps i inclús al vent que mossega la pell.

Observo i no tinc fred.

el Negatiu del construït

L i h t i c a   d e   M e n o r c a

Composició II - Miguel Usandizaga

[Narrativa]

Construïm.

“Nascut de la terra”, i “mira cap a munt” o “examina el que ha vist” (Plató) és una altra manera de dir que som animals i que som racionals. Però encara som més. S’ha dit que l’ésser humà és un vivent dotat de paraula i pensament, i que això és el que més ens defineix. S’ha dit que és l’ésser vivent que s’organitza en comunitats sotmeses a lleis. S’ha dit que és l’animal que produeix eines i instruments per produir eines.

16 FEB 2018

Segons Plató, és el que ens fa humans, una realitat inseparable de la nostra essència. Creem elements complexos i, l’important per a mi, fem arquitectura. Les lleis intrínseques del món al que vivim restringeixen la nostra imaginació de crear, subjectant-nos als límits de la matèria.

La matèria no es crea ni es destrueix, només es transforma.

Així doncs, si aixeques la vista del text i observes el que t’envolta, res de res és verge, ergo és artificial. Hi vivim. Creiem ser-ne conscients, però; series capaç de visualitzar el buit equivalent a la matèria prima necessària per produir tot el que forma el teu dia a dia quotidià? Cost energètic generat? No. Seria colpidor.

Estudiant l’expansió de la ciutat com les taques d’oli al territori, vaig sorprendre’m pensant on està l’absència del material emprat? On s’amaga l’antítesi de la ciutat? No és un indret en concret, es clar, llocs dissimulats, apartats per la societat, sense atractiu, espais que decidim no visitar o simplement oblidar.

Un però, em va marcar. Ara s’ha museïtzat, apreciada la bellesa brutal del que s’ha devastat. La magnificència dels espais colpeixen i es graven a la memòria. Una ciutat invertida, excavacions a la roca que creen carrers i volums buits. L’aire omple els plens i no la pedra. És l’antònim, la conseqüència, el no res deixat per la necessitat del tot.

Mirant a l’horitzó, és invisible. Una discontinuïtat al terreny continu. L’història s’escriu en llengües mai parlades i només conegudes per aquells que hi treballen. La pedra t’atrapa. El sòlid pesa sobre l’aire i n’equilibra la temperatura. La paret és freda al tacte però calenta a la vista. Pots imaginar una civilització desapareguda construint-hi el seu temple, un espai sagrat. I no ens aniríem tant lluny de la realitat.

Aquí, a Menorca, la pedra hi ha estat sempre present, des de la prehistòria que hi ha tingut un important paper. Però no, crear aquest espai no era l’important, només és el residu. Sense funció inicial ni intenció. El resultat de segles de treball exaustiu. La resposta a una necessitat. Matèria per crear.

Al 1994, la societat cultural Lithica transforma La Cantera de s’Hostal i passa a ser un espai lúdic, amb ús i funció. 2014 Un museu. Un jardí. Una altra cosa, similar però diferent.

Dicen que en Bahía todos los días es Carnaval

27 JULIOL

La lluna creix quan hauria de decreïxer i ho fa de baix a dalt en lloc que d'esquerra a dreta.

Un home ben vestit es trasllada amb bicicleta per impracticables camins de fang tot i que a la feina vesteix samarreta d'imperi i xanquetes.

Blau, verd i groc n'és la bandera que reflexa la naturalesa. Platja plana de palmeres o cascades en canyons de mata densa. És tant immensa que no n'hi ha prou amb nomes (b)veure-la.

Revolucions tancades en recintes que s'expressen per aquelles persones que se'n interessen.

Els remolins decideixen girar cap al sentit contrari i per imitació, també ho fan algunes claus als panys o les de pas que empresonen les aigües en canonades estretes, així doncs, totes les aixetes.

Homes que son dones i vesteixen com volen, orgullosos de ser una mes, però no dones sent-ho.

Una motocicleta pot arribar a ser qualsevol cosa menys ella mateixa, però sempre movent-se sent bambú, cavall o bar-restaurant.

Negres vestits de blanc paren per terra ballant respectuosament una silenciosa guerra.

Noies amb potents caràcters i empena que demostren la seva intel·ligència nomes per caçar a la presa que les caça a elles.

Tot i que en son molts de diferents, tothom es sent unit sota la mateixa samarreta. Panem et circenses cobra sentit en aquesta època en la que la ciutat para per assistir-ne un.

Sempre negres treballant servint a blancs que festegen. Mirades de precaució desamistosa es llencen entre ètnies.

Fruita fresca abunda en aquestes terres però ells prefereixen fejoada i carns diverses. I no demanis dolç que et cauran les dents senceres.

Per molt que desesperació, misèria i precarietat siguin el dia a dia, viuen amb passió i tendresa, però per tal de ser possible la combinació no arrelen. Relacions fortes però efímeres i històries candents no tant certes.

No tenen visió de Futur. Son Usar y tirar Y corta y pega. Aix...

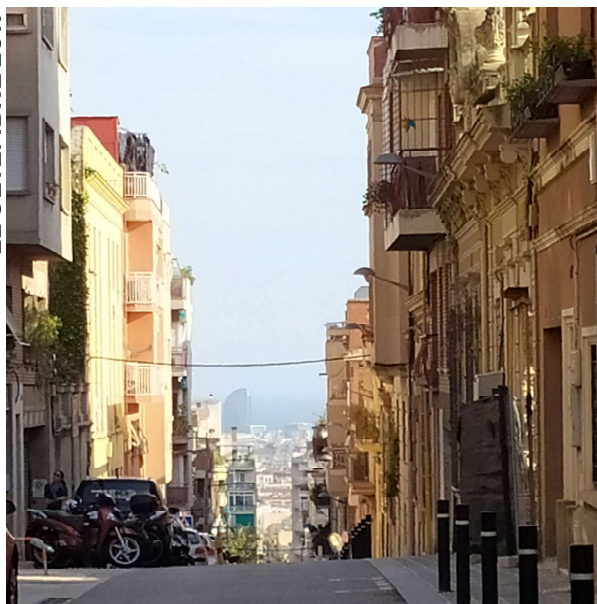
En valls s'obren gran esquerdes per separar bombolles i comunitats de muntanyes vermelles carregades de formigues obreres dels solitars edificis alts de gent "amb maneres". I així es forma la ciutat del Salvador, problema a problema, pedra a pedra.

Caòtic i enrevessadament m'ha sortit, però la realitat és que així és com és aquest País que tot i que descriu el que Bahía ensenya, per mi ja el representa.

Tao PUc - Carles Llop, Caterina i Franck

[Narrativa]

22 SETEMBRE 2019

Concentrant-se a la fusteria cada dilluns, resseguint el carrer Farigola al matí següent per iniciar la rutina lluny del barri. Reunint-se a la plaça dels enderrocs per realitzar-hi un dinar veïnal o un cinefòrum després d'haver participat en una jornada col·laborativa als horts del costat al cap de setmana. Aprofitar per passejar per les vinyes un tarda grisa, i parar-se a parlar amb la veïna que passeja el gos; explica com el seu fill va aprendre a anar en bici al solar ara ja farà un mes, i marxa tot saludant els companys que l'esperen fent un mos al bar de la Riera. Esdevenint finalment, un dia més del Vallcarquí. Seran aquests espais els que valorem, respectem i dignifiquem.

Prenent consciència de l'entorn es fa notable la topografia que ens envolta. Vallcarca es troba al nexa de diverses depressions procedents de la serralada de Collserola i enmarcada pel turó del Putxet, el Coll i el Parc Güell. La primera, límit característic del paisatge Barceloní, arriba per Esteve Terrades en un passeig enjardinat i s'estén per l'avinguda de Vallcarca, atreta pel blau marí. Per la seva banda, els turons es busquen entre ells per intercanviar i connectar biodiversitats, recorreguts i activitats. Cedim així, els solars buits a la natura, situant un bosc urbà com a element estructurador del barri, on animals i humans traçaran nous camins.

Clara Castellote Borrell

Diseny i composició per Clara Castellote Borrell

Tipografies utilitzades Calibri Light | Cormorant Garamond | Curier New ! Bahnschrift

Agraïments a Mª Julia Capomaggi i Miguel M. Usandizaga

Primera edició, juny 2020

PORTFOLI

Clara Castellote Borrell

claracasteborrell@gamil.com

Barcelona